

Arrest

nr. 109 925 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2006 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

Op 13 maart 2007 werd ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 juli 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 3116 van 25 oktober 2007 werd het beroep van verzoekers verworpen en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

Op 12 december 2007 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 17 april 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nogmaals de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers wederom een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 17 691 van 24 oktober 2008 werd ook dit beroep van verzoekers verworpen en werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw bevestigd.

Op 6 november 2008 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen.

Op 28 november 2008 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 10 april 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nogmaals de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 29 468 van 30 juni 2009 werd ook dit beroep van verzoekers verworpen en werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw bevestigd.

Op 14 november 2009 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 4 september 2012 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 96 426 van 31 januari 2013 werd deze beslissing vernietigd.

Op 15 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wederom ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.08.2010 deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor G, M. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 02.04.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter, § 1, lid 1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“1. De bestreden beslissing stelt:

‘Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.’

2. In het medisch advies van arts-adviseur Dr. T. dd. U2.U4.2U 13 (stuk 2) staat te lezen:

‘Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

3. Art. 9ter § 1, 1e lid, van de Vreemdelingenwet stelt:

‘De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gevolmachtigde.’

4. Art. 9ter § 1, 1e lid, van de Vreemdelingenwet heeft het bijgevolg niet over een aandoening die ‘levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte’

Doordat er geoordeeld wordt dat een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aandoening dient te zijn die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, wordt er aan de tekst van de wet een voorwaarde toegevoegd die erin niet terug te vinden is.

5. Verder zij nog erop gewezen dat er geenszins nagegaan werd of er een adequate behandeling van tweede verzoekster mogelijk ware in haar land van herkomst - m.a.w. in Iran -. Nochtans diende dit, overeenkomstig art. 9ter § 1, 1 lid, van de Vreemdelingenwet, wel degelijk nagegaan te worden. De arts-adviseur is tekort geschoten in de uitvoering van zijn onderzoeksverplichting, en dit houdt andermaal een schending van art. 9ter § 1, 1e lid, van de Vreemdelingenwet in. In elk geval is de voorraad geneesmiddelen in Iran erg schaars geworden omwille van de internationale sancties en boycot tegen dat land. De bestreden beslissing heeft hiermee geenszins rekening gehouden.

Ook in hun oorspronkelijke regularisatieaanvraag dd. 14 november 2009 hadden verzoekers reeds erop gewezen dat de nauwgezette medische opvolging, die voor tweede verzoekster strikt noodzakelijk is, in hun land van oorsprong, nl. Iran, niet zou kunnen verstrekt worden.

Daarenboven werd er evenmin nagegaan of er een sociale of familiale opvang van verzoekers in Iran eventueel aanwezig is.

M.b.t. het ontbreken van enig onderzoek naar de mogelijkheid van een adequate medische behandeling van tweede verzoekster in Iran en naar de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang van verzoekers in Iran, zij verwezen naar de uitgebreide motivatie in het arrest van de R.V.V. nr. 96.426 dd. 31.01.2013 (stuk 1), motivatie die brevitas causa in deze beroepsakte niet overgenomen wordt.

6. Tenslotte verwijzen verzoekers nog naar de stellingname van Dr. I. D.

Deze laatste is specialist-pneumologe en een ervaren deskundige op het gebied van longziekten, en zij heeft tweede verzoekster jarenlang behandeld. Zij stelt een omstandig attest op, medisch-wetenschappelijk onderbouwd, waarin de aandoening van tweede verzoekster uitgebreid omschreven wordt. Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar dit medisch attest, dat als stuk 3 bij huidige beroepsakte gevoegd wordt, en waarvan de tekst brevitas causa hier niet hernomen wordt. Dr. I. D. besluit:

‘Zoals blijkt uit bovenstaande wetenschappelijke literatuur betreft het hier mogelijk een uiterst zeldzame ziekte met belangrijke klinische symptomen en een uiterst onduidelijke prognose.

Adequate en correcte opvolging is in deze problematiek uiterst belangrijk evenals zekerheid over toegang tot adequate therapie.

Ook is er een relatief vliegverbod gezien belangrijk risico op pneumothorax !!’

Aan deze medisch onderbouwde stellingname van een specialist-pneumologe werd er door de arts-adviseur geen enkele aandacht besteed. Zoals hierboven voldoende aangetoond, is de D.V.Z. in totale onredelijkheid tot zijn besluit gekomen, en is er een schending van art. 9ter § 1, 1e lid, van de Vreemdelingenwet en een schending van de materiele motiveringsverplichting. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ambtenaar-geneesheer op 2 april 2013 een medisch advies verstrekke waarbij eerst verwezen werd naar alle medische stukken die door verzoekster werd aangebracht en waarbij vervolgens een beoordeling werd gemaakt van deze stukken. In zijn beoordeling stelt de ambtenaar-geneesheer dat:

“Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 34-jarige dame een lymfangioleiomyomatosis heeft waarvoor ze behandeld wordt met Duovent, Symbicort, Avamys neusspray en Montelukast.

Het betreft een aandoening met verscheidene gradaties en vermits hier geen sprake is van pneumothoraxen mogen we aannemen dat het om een minder ernstige vorm gaat. De voorgeschreven behandeling is symptomatologisch en zeker niet essentieel.

Verder heeft betrokkene ook persisterende thoracale klachten die volgens de beschikbare gegevens musculosketaal zijn, m.a.w. banaal van aard.

Geen van de vermelde aandoeningen vormt een risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Eventuele afwezigheid van de huidige behandeling betekent niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend behandeld wordt.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.”

Uit het voormelde blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet enkel heeft onderzocht of de ziekte levensbedreigend is, doch ook rekening heeft gehouden met de voorgestelde medicinale behandeling waarvan hij stelt dat verzoekster ook zonder kan.

Het komt niet toe aan de Raad om zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer bij zijn beoordeling. De Raad kan in het licht van zijn marginale toetsing wel nagaan of de ambtenaar-geneesheer is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zijn beoordeling op grond van deze feitelijke gegevens niet kennelijk onredelijk is.

Niettegenstaande de ambtenaar-geneesheer verwijst naar een hele resem aan medische stukken die door verzoekster werden neergelegd, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij een medisch stuk over het hoofd heeft gezien, met name het stuk waarnaar verzoekers verwijzen in hun middel, zijnde een attest van pneumologe I. D. van 26 september 2012. In dit stuk concludeert de pneumologe, na onderzoek van verzoekster: *“Zoals blijkt uit bovenstaande wetenschappelijke literatuur betreft het hier mogelijk een uiterst zeldzame ziekte met belangrijke klinische symptomen en uiterst onduidelijke prognose.*

Adequate en correcte opvolging is in deze problematiek uiterst belangrijk evenals zekerheid over toegang tot adequate therapie.

Ook is er een relatief vliegverbod gezien belangrijk risico op pneumothorax”

Lezing van dit attest opgesteld door een specialiste, laat een leek op medisch vlak toe vast te stellen dat de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is, waar deze aangeeft dat verzoekster zelf zonder voorgestelde medicinale behandeling verder kan en waar hij stelt dat er geen sprake is van pneumothoraxen.

In casu wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU